

לד. ומש"כ הפר"ח סי' תרע"ז (והניאו המ"ז
צנה"ל שם ד"ה נמקום) "הולך הוא וכל
אנשי צימו לציט אצו או חמיו בקביעות על
ח' ימי חנוכה" וכו' עיי"ש, לאו דוקא ח'
ימים, ללא משמע כן מל' הפוסקים, ואינו
אלא שגרא לדישנא מפני שקך הימה הרגילות
בזמנם, אבל לדינא הדבר צרור לכל יום ויום
נדון בפני עצמו ודינו ככל אכסנאי וא"כ
להדליק עליו צמינו כלל

אמר מו"ר שליט"א דכל שלא עקר מביתו על כל ימי חנוכה, מסתברא דעדין מקרי ביתו
לענין חיובא דנר חנוכה דרמיא על כל בעה"ב להדליק בביתו, ולכן בכה"ג ה"ה חייב מן הדין
להדליק בביתו ע"י שליח כדי לקיים חיובו, וממילא לא יצטרך להדליק במקום האכסניא, דיוצא
במה שמדליק בביתו, ורק אם עקר מביתו על משך כל ימות חנוכה י"ל דלא מקרי ביתו לענין
נר חנוכה, דחשיב כעקר מביתו לגמרי, ולא רמי' עלי' חיובא להדליק בביתו. עכ"ד.

הקשיתי למו"ר שליט"א, דאי נימא דחייב להדליק בביתו אף כשמתארח בבית חבירו, קשה
היאך משכחת לה דין אכסנאי שאין מדליקין עליו בגו ביתו דאמרי' בשו"ע (סי' תרע"ז סעי' א)
שמשותף עם בעה"ב, הא תמיד חייב שיהיו מדליקין עליו בביתו. והשיב מו"ר שליט"א דקאי
באכסנאי שהוא רחוק מביתו ואינו יכול למנות שליח להדליק בשבילו, דחשיב כאונס, דבכה"ג
צריך להשתתף עם בעה"ב, עכ"ד. עו"ל דמיירי שעקר מביתו על כל ח' ימי חנוכה, דבכה"ג
כשמתאכסן בבית חבירו חייב להשתתף בפריטי.

ואם נמשכה שהותו שם עד תחלת הלילה הבא - כפי שמצוי במוצאי שבת - מוב
שידליק שם לח' 64, ובלבד שישהה לו שם לו חצי שעה לאחר הדלקתו לח' 65.

באקראי, ולכן נראה שההולכים לשבות בבית
הוריהם וחוזרים במוצ"ש לביתם, עליהם להקדים
שובם לביתם אם אפשר ולהדליק שם בברכה,
ואם דעתם להתעכב כמה שעות, ידליקו במקום
שהיו בשבת.

מי שהתארח אצל חמיו [או אצל אחרים] בש"ק וחזור
לביתו במוש"ק, צריך להדליק במקום שהיה שם בשבת,
דזה נחשב כביתו, דהא הדליק שם בע"ש, וכשם שמהני לו
שיחשב ביתו לע"ש ה"ה דמהני לו למו"ש, עד שילך משם
[אבל יש לו להחמיר לשהות שם שעה או שעתים ואם
אפשר לו לסעוד שם גם סעודת מלוה מלכה]. ואין צורך
להדליק עוד בביתו ממש כשחוזר, דהא כבר יצא י"ח
מקורם, ועיקר חיוב ג"ח חל בתחלת הלילה.

נשאלתי ממשפחת חרף הגרים במתסי, ובאו
לחנוכה למעמפיס לבית הוריהם, וכמובן שהדליקו גרות
בבית הוריהם והנה כליל ה' של חנוכה שזמן ההדלקה
היה בשעה חמש והם נסעו לשרה התעופה בשעה שבע
דיגיעו למתסי בשעה אחד בלילה, ודעתם היה לא
להדליק פה, אלא יחכו עד שיגיעו לביתם ושם ידליקו.

אבל אם בני ביתו נמצאים עמו בבית של אחר ואוכלים שם יתכן דיכול להדליק
ולברך במקום שהוא שם ופוטרי את אנשי ביתו, ואפילו אם ביתו הוא באותו
העיר בקירוב מקום יכול להדליק בבית שהוא אוכל עכשיו ואינו צריך לחזור לביתו
להדליק, ולמעשה צ"ע כ

ה. ואם קשה לו להגיע לביתו מחמת טירחת הילדים וכדומה, יש
לסמוך ולהדליק במקום שאוכל

מי שהוזמן לאכול ארוחת ערב בבית חבירו וחזור אח"כ לביתו, אם בית
חבירו הוא בעיר, יש לו להדליק בביתו ואינו יכול להדליק בבית חבירו.
אמנם אם בית חבירו הוא חוץ לעיר, מסתברא דחשיב בקביעות לענין
שיוכל להדליק נר חנוכה שם כדין אכסנאי²², ולכן אם אין יכול למנות
שליח להדליק בשבילו בביתו, יכול להדליק בבית חבירו, ולכשיחזור
לביתו ידליק נר חנוכה שם מחמת חובת הבית.

ואמר מו"ר שליט"א דנרא' דהט"ז והמ"ב דקדקו בלשונם והזכירו "מי שיש לו דירה בעיר",
וכוונתו בזה להורות דדוקא אם דירתו הוא בעיר אין מקום אכילתו נחשב לקביעות כלל, אבל אם
מקום אכילתו הוא חוץ לעיר, מה שהולך לסעוד שם הוא ודאי כקביעות. ויכול להדליק שם.

עליו אשתו בבית בתחילת זמן ההדלקה ויוצא יד"ת. ומה
שיש מדליקים באולם החתונה, זה צחוק (געלעכטער)
בעלמא.

לענין בעלי השמחה נרא' דכיון שהם מוכרחין להיות באולם החתונה, לא
דמי כלל לאוכל אצל חבירו באקראי, ולכן יכולים להדליק באולם
החתונה²³. ולכן, אם אינם יכולים למנות שליח להדליק בביתם, יכולין
להדליק באולם החתונה, וכשיחזרו לביתם אחר החתונה ידליקו שם בלי
ברכה מחמת חובת הבית.

וחזור לביתו, אין לו שום קביעות בבית חבירו. אמנם, אם האיש מוכרח להיות במקום ההוא בלי
אפשרות לעזוב המקום כלל לאותו שעה, למה לא יחשב לו לקביעות אלימתא, והסברא נותנת
שזהו קביעות ממש. שלכן מסתברא שידליקו שם בזמן ההדלקה. ולכשיחזרו לביתם ידליקו

ישר ונכספיה נרץ להדליק ולנרץ ע"כ, — ותחזור לפני
דכשהולכים לסעוד אלל הסורים יש להם סיבה לית מצע"י
וקשה להם לחזור לציטם להדליק ג"ח ולחזור עוה"פ גם צלומה
העיר יש להם על מה למנוח להדליק ציט זה נקרא איש
וצימו וקו"ם כ' הרמ"א (מר"ע ס"ב) וי"א שיש קלמ מלוה
צרצי הסטודות משום דכחות הימים הי מטמא המזבח
וטהגין למר זמירות ושנחות כו' ולא הי סעודת מלוה ע"כ